

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Ondřeje Kubů a přísedících JUDr. Ing. Petra Holátka a JUDr. Petra Hasíka v hlavním líčení konaném dne **15. 12. 2020** v Táboře

takto:

Obžalovaný

[redacted], narozen [redacted] v [redacted], okres [redacted], trvale bytem [redacted], [redacted], okres [redacted], t. č. ve Vazební věznici MS ČR České Budějovice,

uznává se vinným, že

v přesně nezjištěné době, nejméně od **počátku roku 2019** do **7. 6. 2020**, kdy došlo k jeho zadržení, tedy po dobu nejméně jeden a půl roku, v místě svého trvalého bydliště v bytě v [redacted], na [redacted], okres [redacted], a na návštěvě u příbuzných v domě v dětském pokoji v [redacted], okres [redacted], v přesně nezjištěném množství případů, s úmyslem uspokojit svoji sexuální potřebu, přiměl opakovaně svoji nezletilou vnučku [redacted], nar. [redacted], kterou velmi často hlídal, k tomu, aby mu [redacted], dále ji [redacted] a [redacted], říkal nezletilé, že je to jejich společná hra, [redacted], [redacted], [redacted], [redacted], čemuž byla nezletilá rovněž přítomna,

tedy

jiného úmyslně donutil k pohlavnímu styku zneužívaje jeho bezbrannosti, čin spáchal jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží na dítěti mladším patnácti let,

úmyslně ohrozil rozumový citový nebo mravní vývoj dítěte tím, že ho svedl k nemravnému životu a pokračoval v páchání takového činu po delší dobu,

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

čímž spáchal

zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea druhá, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,

přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 3 trestního zákoníku za použití ustanovení § 43 odst. 1 trestního zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody** v délce **9 (devět) let** a **8 (osm) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku za použití ustanovení § 56 odst. 3 trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s ostrahou**.

Podle § 99 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a § 99 odst. 3, 4 trestního zákoníku se obžalovanému dále ukládá **ochranné léčení sexuologické ve formě ústavní**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému ukládá povinnost **zaplatit na náhradě nemajetkové újmy poškozené** [redacted], narozené [redacted], bytem [redacted], [redacted], částku **250.000 Kč s úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,25 % ročně za dobu od 16. 12. 2020 do zaplacení**.

Odůvodnění:

1. Obžalovaný v úvodu hlavního líčení po poučení předsedou senátu prohlásil svou vinu podle § 206c odst. 1 trestního řádu ovšem s tím, že se žalovaného jednání nedopouštěl během [redacted], [redacted]. S ohledem na okolnosti případu neměl soud toto prohlášení viny v jeho posledním bodě za odpovídající skutkovému stavu, a navíc takový postup v dané věci nepovažoval i s přihlédnutím k vyjádření státní zástupkyně za vhodný. Proto podle ustanovení § 206c odst. 5 trestního řádu prohlášení viny obžalovaného nepřijal.

2. Dokazováním v hlavním líčení pak byl zjištěn skutkový stav tak, jak je popsán ve výrokové části tohoto rozsudku.

I. Důkazní situace

3. Skutkový stav byl zjištěn z výpovědí obžalovaného v hlavním líčení a částí jeho výpovědí z přípravného řízení, které byly čteny podle § 207 odst. 2 trestního řádu, dále byli vyslechnuti svědci [redacted], [redacted] a [redacted]. Se souhlasem stran byl čten podle § 211 odst. 1 trestního řádu protokol o výslechu poškozené [redacted], přičemž videozáznam o výpovědi poškozené byl též přehrán. Se souhlasem stran byly dále čteny podle § 211 odst. 1 trestního řádu i protokoly o výslechu svědků [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] a [redacted]. Slyšeni byli v hlavním líčení též znalci MUDr. Želmíra Herrová, Mgr. Miluše Pixová a Mgr. Petra Popelková. Pro objasnění skutkového stavu byly neopominutelné také provedené listinné a věcné důkazy předložené stranám dle § 213 odst. 1 trestního řádu či čtené podle § 213 odst. 2 trestního řádu, jež jsou podrobněji konkretizovány níže.

4. Soud po provedení výše označených důkazů dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

II. Skutková zjištění

5. Obžalovaný [redacted] se při výpovědi v hlavním líčení k jednání kladenému mu obžalobou za vinu v podstatě doznal. Uvedl, že poškozenou od jejích asi osmi měsíců pravidelně hlídal

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

u sebe doma, a bývala u něj i přes noc. Chodili spolu po návštěvách, po [redacted], na hřiště apod., měli spolu dobrý vztah. Když byly [redacted] asi tři roky, došlo při jedné její návštěvě k tomu, že v době, když už poškozená spala, si obžalovaný na počítači pustil [redacted]. Aby obžalovaný poškozenou nevzbudil, měl nasazená sluchátka. Nezaznamenal proto, že se poškozená vzbudila. Náhle si však všiml, že poškozená stojí vedle něj a kouká naň, co dělá. Následně se na to i ptala a obžalovaný jí sdělil něco v tom smyslu, že si potřebuje udělat dobře. Poškozená odpověděla, [redacted]. Obžalovaný nebyl schopen vysvětlit, [redacted], nyní to však hodnotí jako chybu. Při této první situaci [redacted]. Následně se takové situace ještě několikrát opakovaly, obžalovaný však nedokázal specifikovat, kolikrát k takovému jednání došlo. Uváděl však, že se tak nedělo pokaždé, když poškozenou hlídal. Opakovaně se to však stalo a několikrát [redacted]. Mimoto to mezi obžalovaným a poškozenou došlo i k tomu, že když byla poškozená [redacted], [redacted]. K tomu došlo jen jednou. Následně však docházelo i k tomu, že si obžalovaný usmyslel změnit tento postup [redacted], [redacted]. Dělal to však opět pouze kvůli [redacted]. Poškozená mu pak říkala, [redacted]. [redacted]. Jakmile zjistil, že je vzhůru, vypínal to. [redacted]. [redacted]. Toto lživě popřel, jelikož se bál, co z toho bude. Následně byl měsíc v práci a nebyl s poškozenou v kontaktu, po té jel na společnou dovolené s dcerou, poškozenou a svědkem [redacted], kde k ničemu nedošlo, přičemž poslední den dovolené ho postihl infarkt, a po čtyři měsíce od ukončení hospitalizace pak bydlel u své dcery, kde rovněž k sexuálním praktikám mezi obžalovaným a poškozenou dle jeho výpovědi již nedošlo. Následně se však předchozí výše popsané sexuální kontakty opakovaly ještě i na jaře roku 2020, a to přibližně třikrát či čtyřikrát, zcela jistě však k tomu již nedocházelo asi po dobu dvou měsíců před jeho vzetím do vazby.

6. Obžalovaný zcela popřel, že by k tomuto druhu jednání docházelo i při společném koupání s nezletilou ve vaně. Jednak vanu vůbec nemá, má pouze velmi úzký sprchový kout, kde by k ničemu ani prakticky docházet nemohlo. Připustil sice, že poškozená za ním často do sprchy chodila, ale bylo tomu tak pouze kvůli její zálibě v koupání. K závadovému jednání obžalovaného docházelo podle jeho výpovědi pouze v místě jeho trvalého bydliště, nikde jinde, a to ani v [redacted], kde sice spali s poškozenou v jednom pokojíčku a v jedné posteli, ale ráno vždy byla poškozená někde jinde.

7. Obžalovaný si je vědom svého předchozího postihu pro trestnou činnost stejného charakteru. V prvním případě se ve svých dvaceti čtyřech letech vyspal se čtrnáctiletou dívkou. Ve druhém případě byl odsouzen za jednu pusu, kterou dostal od dvanáctileté dívky. Nebylo pravdou, že by jí osahával, ona za ním chodila, ale když jí odmítl, sdělila matce nepravdivé skutečnosti, pro které byl nakonec odsouzen. Vzhledem k tomu, že dostal pouze „podmínku“, nepodával si však vůči odsuzujícímu rozsudku odvolání. Obžalovaný rovněž zcela popřel, že by se sexuálně nevhodně choval i vůči [redacted], dceři [redacted], s níž mají společnou dceru [redacted].

8. Svého jednání vůči poškozené obžalovaný lituje, neboť ublížil dvěma lidem, které má ze všeho nejraději. Je ochoten se podrobit sexuologickému ochrannému léčení.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

9. Výpověď obžalovaného soud hodnotí jako věrohodnou v těch částech, v nichž popsal jednotlivé sexuální praktiky, jichž se na poškozené dopouštěl. Za věrohodné má soud rovněž popření realizace těchto praktik ve vaně, a to vzhledem k uspořádání koupelny v místě bydliště obžalovaného a výslovnému popisu absence takového jednání ze strany poškozené. Za zcela zásadně nevěrohodné má však soud tvrzení obžalovaného, že právě poškozená byla ve své neobytné zvědavosti fakticky iniciátorkou všech jednotlivých sexuálních praktik, jakož i tvrzení obžalovaného ohledně četnosti těchto jednání. Verze obžalovaného v uvedených bodech totiž naprosto postrádá smyslu vzhledem k objektivním danostem případu a neodpovídá dalšímu provedenému dokazování.

10. Z trestné činnosti je pak obžalovaný jednoznačně usvědčován krom své vlastní výpovědi shora označenými a níže podrobně rozebranými důkazy.

11. K jednání obžalovaného vůči poškozené soud zjistil následující. Poškozená [redacted] (*DVD č. l. 47* a *č. l. 48-51 trestního spisu*) popsala a názorně předvedla, k čemu mezi ní a obžalovaným docházelo, a to v podstatě ve shodě s popisem obžalovaného. Jednak tedy znázornila a popsala [redacted], když spala u něj, nebo když společně spali na návštěvě u příbuzných, přičemž nutno na tomto místě poznamenat, že dle popisu poškozené k tomuto jednání mělo docházet i na společné dovolené s [redacted], tedy nedlouho po té, kdy byl obžalovaný konfrontován s podezřením ze zneužívání své vnučky. Dále poškozená popsala i to, že jí obžalovaný [redacted]. Mimo poškozené dle její výpovědi [redacted], [redacted], [redacted]. O celé vědci se poškozená svěřila pouze své matce a jejímu příteli [redacted].

12. Výpověď poškozené má soud za věrohodnou. Na projevu tohoto nezletilého dítěte je patrný kladný vztah k obžalovanému a bezprostřednost popisu jeho jednání, jehož závadovost ještě ani neumí vyhodnotit. Její výpověď kompletně potvrzuje její matka a její bývalý i současný přítel. Sama poškozená od počátku řízení vypovídá naprosto shodně, což dokládá i úřední policejní záznam včetně DVD o provedeném pohovoru s nezletilou [redacted] *(č. l. 160 trestního spisu)*.

13. Svědkyně [redacted] *(č. l. 257 p. v. – 258 p. v. trestního spisu)* popsala svůj původně dobrý vztah k otci, a rovněž dobrý vztah mezi obžalovaným a poškozenou. S negativním zjištěním o povaze tohoto vztahu se poprvé dozvěděla od dcery v létě roku 2019, čemuž byl přítomen její tehdejší přítel [redacted]. Tehdy poškozená mimoděk poznamenala, že jí „[redacted]“. Obžalovaný se při konfrontaci ohradil a popřel je, ona mu uvěřila, protože poškozená následně uvedla i jinou verzi události, [redacted]. Dcera jí ale po návratu od polorodého bratra [redacted], kde byla s obžalovaným, dne 16. nebo 17. 6. 2020, za přítomnosti jejího stávajícího přítele [redacted], znovu začala vyprávět o tom, že obžalovaný po ní chce, [redacted], [redacted], a všechny detaily tohoto jednání, včetně [redacted]. [redacted]. Poškozená to považovala za zcela běžnou věc, svého dědu měla a má velice ráda. K takovému jednání mělo docházet každé ráno, a to i u příbuzných v obci [redacted], které obžalovaný s poškozenou navštívili krátce předtím. Podle přesvědčení svědkyně, na základě informací získaných pohovory s dcerou, k jejímu zneužívání obžalovaným muselo docházet cca od jejího jednoho roku. Po zjištění těchto skutečností se rozhodla věc oznámit policii. Teprve následně zjistila od své polorodé sestry [redacted], že jí obžalovaný rovněž zneužíval obdobným způsobem, když jí bylo asi dvanáct let. O jednání obžalovaného v minulosti vůči [redacted] věděla to, že v řízení vystupovala jako svědkyně, ale jednání se dle jejích znalostí obžalovanému neprokázalo a on za to nebyl odsouzen, což jí sdělil právě její otec. Vyjádřila se i k přechodně autoerotickému chování poškozené, k němuž docházelo po vzetí obžalovaného do

vazby i na veřejnosti. Poškozená se dožadovala svého dědečka, chyběl jí, sdělila, že jí takovéto praktiky líbí. Následně spolupracovali s psychologem, přestěhovali se, a v důsledku toho problematické chování poškozené vymizelo. Svědek [redacted] *(č. l. 259 p. v. – 260 trestního spisu)* vnímal vztah obžalovaného a poškozené jako bývalý přítel její matky pozitivně. Popsal ve shodě s [redacted] situaci z léta 2019, kdy poškozená mluvila o nevhodném chování obžalovaného při jejím koupání. Obžalovaný však vše popřel, a oni následně kvůli časové zaneprázdněnosti již nevyhledali odbornou pomoc. Svědek [redacted] *(č. l. 258 p. v. – 259 p. v. trestního spisu)* naopak dle své výpovědi vždy cítil ve vztahu obžalovaného a poškozené něco skrytého. Prvním náznakem byla zmínka obžalovaného [redacted]. Další pak situace popsaná [redacted] v červnu 2020. Poškozená nejprve mluvila o společném koupání s dědečkem, ale bylo na ní znát, že něco zatajuje. Svědek proto na druhý den připravil pro poškozenou pohodové ráno, během něhož poškozená postupně začala popisovat jednání obžalovaného zcela shodně tak, jak je výše popsáno. Svědek proto následně došel pro [redacted] a v souladu s její výpovědí popsal veškerá zjištění od poškozené i její současný stav. Skutečnost, že svědek vyhledal pomoc ve vztahu k následným autoerotickým projevům poškozené, dokládá úřední policejní záznam *(č. l. 84 trestního spisu)*.

14. Svědek [redacted] *(č. l. 60-62 trestního spisu)*, nevlastní syn obžalovaného, uvedl, že jeho rodinu v obci [redacted] obžalovaný na počátku měsíce června roku 2020 navštívil spolu s nezletilou [redacted], obžalovaný spal spolu s nezletilou v dětském pokoji. Žádného nevhodného chování obžalovaného vůči vnučce ani jeho dceři si nevšiml, vstával však o dost později než oni. O celé události se následně dozvěděl až od své sestry.

15. Svědkyně [redacted] *(č. l. 57-59 trestního spisu)*, babička poškozené, uvedla, že vše se dozvěděla až po zadržení obžalovaného od své dcery [redacted]. Dále vypověděla, že s obžalovaným žili asi 6 let, přičemž společné soužití svědkyně ukončila kvůli tomu, že její další dcera [redacted] se jí v té době svěřila, že ji měl obžalovaný osahávat a navíc byl trestně stíhaný kvůli [redacted], proto ho vyhodila z bytu. Svědkyně [redacted] potvrdila, že obžalovaný ji obtěžoval od jejích asi 9 let po dobu přibližně tří let tak, že jí [redacted]. Až po delší době přistihla její matka obžalovaného u ní v posteli a pohrozila mu vyhazovem, pokud by na ní sahal. Jinak tuto záležitost následně neřešili.

16. Svědkyně [redacted] *(č. l. 70-71 trestního spisu)* a [redacted] *(č. l. 72-73 trestního spisu),* známé obžalovaného, shodně popsaly, že se potkávaly s obžalovaným a jeho vnučkou. Uvedly, že měli velmi hezký vztah, a nenapadlo by je, že by v něm mohlo probíhat něco nepřístojného. Zároveň obě zmiňovaly podezření ze sexuálního zneužívání, jehož se měl obžalovaný dopustit v minulosti, které však samy měly za nepodložené.

17. Podle protokolu o vydání věci *(čl. 91 trestního spisu)*, odborného vyjádření z oboru kriminalistika, analýza dat a zkoumání nosičů dat vč. DVD a vyhodnocení *(čl. 93-96 trestního spisu)* a usnesení o vrácení věci *(čl. 97-98 trestního spisu)* obžalovaný policii ke zkoumání vydal USB flash disk, osobní počítač a mobilní telefon, na nichž však při podrobném zkoumání nebylo nalezeno ničeho závadového, a uvedené věci mu byly následně vráceny. Protokol o ohledání místa činu včetně fotodokumentace *(č. l. 36-41 trestního spisu)* dokládá poměry bydliště obžalovaného v době činu.

18. Soud dále zjistil k osobě poškozené následující. Z listinných důkazů, tedy konkrétně z lékařské zprávy *(č. l. 82 trestního spisu)*, má soud za prokázané, že poškozená, která se narodila dle výpisu evidence obyvatel dne [redacted] *(č. l. 90 trestního spisu)*, nebyla v důsledku jednání obžalovaného nijak fyzicky poraněna.

19. Znalkyně **Mgr. Petra Popelková** z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, přednesla v hlavním líčení závěry svého znaleckého posudku ohledně psychického stavu poškozené ve shodě s jeho písemným vyhotovením (*č. l. 140-155 trestního spisu*). Významnými pro účely trestního řízení jsou závěry znalkyně o tom, že celkový psychický vývoj

tohoto předškolního [redacted] dítěte probíhá v mezích širší normy, její intelektové a paměťové schopnosti se pohybují v rozmezí pásma průměru, její osobnostní struktura se teprve vytváří, je dětská, nezralá, avšak komunikativní, má menší respekt vůči dospělým, ráda dělá věci podle svého. Specifickou věrohodnost znalkyně hodnotí jako zachovalou. Není patrná mstivost vůči obžalovanému. Znaleckým zkoumáním nezjištěna indoktrinace druhou osobou. U nezletilé nebyly shledány rysy zvýšené sugestibility, které by se podílely na případném zkreslování výpovědi. Návod druhé osoby ve smyslu co a jak má posuzovaná vypovídat znaleckým zkoumáním zjištěn také nebyl. Mateřského dědečka vnímala jako dospělou autoritu, kterou měla ráda a respektovala, jeho jednání nevnímala jako něco ohrožujícího, nepříjemného, co by se jí hrubě nelíbilo a chtěla by se tomu bránit. Posuzovaná v přímé souvislosti s trestně stíhaným jednáním obžalovaného mateřského dědečka nevykazuje nápadnější znaky syndromu zneužívaného dítěte, ani příznaky traumatického procesu, nejsou přítomny znaky posttraumatické stresové poruchy. [redacted]. Z dlouhodobého hlediska se následky sexuálního zneužívání mohou dostavit s nástupem pohlavního dospívání a mohou vést k poruchám sebehodnocení, depresi, suicidálnímu jednání, zneužívání návykových látek, v pozdějším věku také k sexuálním poruchám, potížím v partnerských vztazích, v rodičovské roli apod.

20. K doplňujícím dotazům dále znalkyně v hlavním líčení vyjasnila, že sekundární traumatizace poškozené souvisí s postojem rodičů vůči jejím projevům, [redacted] To, že vlastní tělo začalo poškozenou zajímat více, souvisí s nevhodným nabuzením a stimulací ze strany obžalovaného. Do budoucna lze obtížně predikovat vztah poškozené k obžalovanému. Pokud se pak v budoucnu objeví výše popsaná traumata, budou souviset s trestně stíhaným jednáním obžalovaného.

21. Zpráva o šetření Městského úřadu [redacted], odboru sociálních věcí, s přílohami *(č. l. 86-89 trestního spisu)*, dokládá poměry poškozené a způsoby řešení prožitých událostí matkou a jejím přítelem za pomoci orgánu sociálně právní ochrany dětí Městského úřadu [redacted] a odborné psychologické pomoci poskytované [redacted] ze společnosti [redacted]

22. Ohledně <u>osoby obžalovaného</u> soud zjistil ze zprávy společnosti [redacted] *(č. l. 179 trestního spisu)*, že obžalovaný je u této společnosti zaměstnán od 1. 8. 1991, kdy byl přijat na pozici dělníka energetických zařízení. Za poslední dva roky byl dvakrát dlouhodobě v pracovní neschopnosti, vždy asi na půl roku, jinak nemá žádné problémy s docházkou. Postupně se vypracoval na pozici předáka na nádržové lince, avšak chováním (nervnost, vzteklost, vulgarita, špatné snášení kritiky, náladovost) o tuto pozici přišel. Nyní pracuje jako manipulační dělník, převážně sám a na úkoly má dost času, přičemž práci vykonává zodpovědně a působí klidněji a vyrovnaněji. S ostatními pracovníky vycházel v poslední době dobře a bez problémů. Na mimopracovních akcích působil přátelsky a vesele.

23. Obžalovaný byl podle opisu z evidence rejstříku trestů *(č. l. 180 trestního spisu)* trestně postihován celkem třikrát, přičemž ve dvou případech (v roce 1985 a 2011) byl odsouzen pro trestnou činnost, spočívající v pohlavním zneužití nezletilé osoby.

24. Ze spisu Okresního soudu v [redacted] sp. zn. [redacted] *(příloha trestního spisu)* soud dále zjistil, že rozsudkem tohoto soudu ze dne 29. 4. 2011, č. j. [redacted], byl obžalovaný uznán vinným tím, že v období od 1. 7. 2008 do 31. 8. 2008 opakovaně (asi jednou týdně) v místě svého tehdejšího bydliště v [redacted], nar. [redacted], když mu [redacted] ač si byl vědom, že jí dosud nebylo patnáct let. Toto jednání obžalovaného bylo kvalifikováno jako trestný čin pohlavní zneužívání podle § 242 odst.

1 trestního zákona a obžalovaný za něj byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu na zkušební dobu v trvání čtyřicet osm měsíců. Proti rozsudku obžalovaný nepodal odvolání a rozsudek nalézacího soudu tak nabyl právní moci dne 12. 8. 2011. Usnesením ze dne 19. 2. 2013 bylo vysloveno, že je v této věci obžalovaný účasten amnestie prezidenta republiky a byl mu uložený trest prominut. Obžalovaný se věci hájil poukazem na iniciativu poškozené, tak jak uváděl i v projednávané věci, podle odůvodnění rozsudku však byl skutkový stav bezpečně zjištěn z výpovědí několika svědků včetně matky nezletilé, které se sám obžalovaný ke svému jednání doznal.

25. Dle protokolu o zadržení a o výslechu zadrženého, lékařské zprávy a vazební materiálů (*č. l. 12-15, 16-19, 21-22 a 24-35 trestního spisu)* byl obžalovaný po zjištění jeho aktuálního zdravotního stavu v projednávané věci po zadržení dne 17. 6. 2020, po němž odmítl ve věci vypovídat, vzat do vazby, kterou vykonává dosud.

26. V hlavním líčení soud k osobě obžalovaného vyslechl dvě znalkyně. Znalkyně **MUDr. Želmíra Herrová** přednesla závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, ve shodě s jeho písemným vyhotovením (*č. l. 106-118 trestního spisu*). Z psychiatrického hlediska u obžalovaného nebyla zjištěna duševní porucha, která by byla forenzně významná. [redacted]. Jeho schopnosti rozpoznávací byly v době činu plně zachovalé, schopnosti ovládací byly podstatně snížené, nebyly však vymizelé. Obžalovaný je schopen chápat smysl trestního řízení, jeho pobyt na svobodě je z psychiatrického hlediska shledán nebezpečným a vyžaduje ochranné léčení sexuologické ústavní formou.

27. K dotazům doplnila znalkyně MUDr. Herrová v hlavním líčení, že porucha [redacted]. V této souvislosti i objasnila nezbytnost ochranného léčení obžalovaného, který by měl pochopit svůj problém, objevit mechanismus, kdy se objevuje, a naučit se jej realizovat v mezích zákona. Bez absolvování takové terapie by mohl být obžalovaný nadále nebezpečný při pobytu na svobodě. Vzhledem k povaze diagnózy je dle znalkyně mnohem vhodnější intenzivnější léčba v ústavní formě, která obsahuje např. právě náhledovou terapii apod. Obžalovaný nemá možnost získat správné návyky pouze ambulantní léčbou.

28. Znalkyně **Mgr. Miluše Pixová** rovněž přednesla závěry znaleckého posudku ve shodě s jeho písemným vyhotovením (*č. l. 123-126 trestního spisu*), ale tentokrát z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie. Její klinické psychologické vyšetření obžalovaného bylo zaměřeno na jeho osobnost, [redacted].

29. K možnostem resocializace obžalovaného znalkyně v hlavním líčení dodala, že ochranné léčení sexuologické nemůže samo o sobě změnit u obžalovaného jeho chování a motivace v jádru jeho osobnosti, a to [redacted]. Změnu chování obžalovaného spíše může ovlivnit míra kontroly a hrozba trestu. Nicméně léčení mu může

pomoci objasnit dopady jeho jednání právě i ve vztahu k jeho postihu, což spolu s případnou medikací, která zvýší kontrolu pudových mechanismů, může jeho chování ovlivnit příznivě.

30. Na základě výše popsaného dokazování pak soud učinil následující závěry o skutkovém ději. Soud nemá žádných pochyb, že se obžalovaný vůči poškozené dopustil jednání, které mu bylo obžalobou kladeno za vinu, a které je podrobně popsáno ve výroku tohoto rozsudku, vyjma toho, že se ho dopouštěl i při [redacted]. Z provedeného dokazování je totiž patrné, že obžalovaný v situaci, kdy nezvládal i v důsledku své [redacted], které přitom v té době byly dle vlastního tvrzení obžalovaného pouhé tři roky, přičemž některé důkazy naznačují, že k takovému jednání mohlo docházet i dříve. Následně si díky pozitivnímu vztahu, který k němu jinak poškozená měla, dovoloval provádět v podstatě pravidelně jím samotným popsané sexuální praktiky s takto malým dítětem až do doby návratu poškozené ze společného pobytu u [redacted] v červnu 2020, tedy minimálně do 7. 6. 2020, po němž se teprve podařilo [redacted] a matce poškozené získat podrobné informace o této části vztahu obžalovaného a poškozené, která jim dosud z pochopitelných důvodů zůstávala skrytá. Obžalovaný byl přitom již rok před tímto zjištěním s podezřením ze sexuálního chování vůči poškozené konfrontován, ovšem vše popřel, a ve svém jednání prakticky bezprostředně pokračoval dál. Naposledy se tedy obžalovaný takového jednání dopustil krátce před svým odhalením při pobytu u [redacted], což poškozená naprosto věrohodně sdělila své matce i svědku [redacted]. Časový rozsah jednání obžalovaného tudíž lze mít také za prokázaný, tedy v daném minimálním rozsahu, neboť je s ohledem na výsledky dokazování patrné, že k jednání mohlo docházet ještě i před dovršením tří let u poškozené. Soud má dále za nepochybně zjištěné i to, že k sexuálním stykům s poškozenou docházelo ze strany obžalovaného velmi často, rozhodně častěji než on sám připouští. Poškozená sama vzhledem ke svému útlému věku neměla žádné nástroje na to, aby defektnost jednání obžalovaného rozpoznala a zamezila mu, vůči jednání obžalovaného tak byla zcela bezbranná. Toho si obžalovaný nepochybně musel být vědom, a v žádném případě není myslitelné přiznat jakoukoliv váhu jeho tvrzení, [redacted]. I tato obhajoba pouze odkrývá [redacted].

31. Takto zjištěný skutkový stav v zásadě odpovídá obžalobě a je podrobněji popsán ve výrokové části tohoto rozsudku. Rovněž popis společného [redacted] vzbuzuje mnohé otázky, nicméně vzhledem k tomu, že sama poškozená [redacted], nelze mít na rozdíl od ostatních tuto jedinou část skutkového stavu kladeného za vinu obžalovanému za prokázanou. Na uvedenou skutečnost proto soud reagoval úpravou skutkového popisu vypuštěním této části jednání.

III. Obhajoba obžalovaného

32. Svoji obhajobu obžalovaný za situace, kdy svou vinu prakticky celou doznal a souhlasil i s navrhovaným ochranným léčením sexuologickým, založil primárně na zdůraznění podstatného snížení jeho ovládacích schopností v důsledku sexuální deviace, pro niž nebyl schopen svého jednání zanechat bez odborné pomoci. Poukazováno tak bylo zejména tuto skutečnost jako důvod pro ukládání trestu odnětí svobody těsně nad dolní hranicí, případně pod sazbou stanovenou zákonem. S takto vymezenou obhajobou se pak soud vyrovnává v příslušných pasážích rozsudku.

IV. Právní posouzení

33. Po právním posouzení prokázaných skutečností soud shledal, že obžalovaný svým jednáním v přímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku jiného donutil k pohlavnímu styku zneužívaje jeho bezbrannosti, čin spáchal jiným pohlavním stykem provedeným způsobem

srovnatelným se souloží a na dítěti mladším patnácti let. Krajský soud tak uzavřel, že obžalovaný naplnil skutkovou podstatu zvlášť závažného zločinu **znásilnění podle § 185 odst. 1 alinea druhá, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku**.

34. Formu zavinění pokládá soud za prokázanou, neboť obžalovaný si i přes svou sexuální poruchu byl zcela jistě vědom toho, že zneužíval naprosto bezohledně bezbrannosti své malé vnučky k realizaci vlastních sexuálních potřeb zasahuje tím zájem chráněný zákonem, kterým je v tomto případě svoboda lidského rozhodování o naplňování vlastní sexuality. A takový následek obžalovaný způsobit zjevně také chtěl, neboť k uspokojování jeho sexuálně deviantních potřeb docházelo po dlouhou dobu, a dokonce i po tom, kdy již byl s podezřením v tomto směru konfrontován. Jeho rozpoznávací schopnosti také nebyly jeho sexuální poruchou nijak relevantně ovlivněny. Schopnost ovládací pak byla kvůli jeho sexuálně deviantním sklonům snížena podstatnou měrou, nebyla však vymizelá. Ani tato skutečnost tedy nemůže z vysoce závadového jednání exkulpovat, a to tím spíše, byl-li obžalovaný za naplňování sexuálních potřeb nezákonným způsobem již dvakrát v minulosti trestně postihován, dostalo se mu tedy opakovaného varování v tom směru, že by měl kvůli nezvládání své sexuality eventuálně vyhledat odbornou pomoc.

35. V daném případě se jedná o trestný čin proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti s důrazem na poskytnutí ochrany na zajištění práv a svobod každého jedince v oblasti pohlavního života. Za pohlavní styk se pro účely trestního řízení považuje jakýkoli způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby, a to jak souloží či pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží, a rozumí se jím i způsob jednání tak, jak popsán případě obžalovaného. Pokud se týká znaku bezbrannosti, za tento se ve smyslu § 185 trestního zákoníku považuje takový stav oběti, ve kterém není vzhledem k okolnostem schopna projevit svou vůli, pokud jde o pohlavní styk s pachatelem Obžalovaný v průběhu přesně nezjištěného období nejméně po dobu jednoho a půl roku za účelem vlastního sexuálního uspokojení vyvíjel vůči nezletilé poškozené výše specifikované sexuální aktivity, a to v době, kdy se věk poškozené v tomto období pohyboval v rozmezí tři a půl roku až necelý pěti let. Jeho jednání je ve smyslu ustanovení § 185 odst. 1 alinea druhá, odst. 2 trestního zákoníku kvalifikováno jako pohlavní styk, neboť obžalovaný tímto způsobem ukájel svůj pohlavní pud. Obžalovaný zneužil nízkého věku a naprosté neznalosti sexuální problematiky ze strany nezletilé poškozené, jakož i její důvěry v jeho osobu jako dědečkovu autoritu a nezletilá s ohledem na svůj nízký věk a dětskou psychickou nevyzrálost nebyla schopna na nežádoucí situaci jakkoli přiměřeně a účinně reagovat a ubránit se mu, zneužil tedy stavu bezbrannosti poškozené, která je dítětem mladším patnácti let.

36. Kromě výše uvedeného soud jednání obžalovaného právně kvalifikoval v souladu s podanou obžalobou jako **přečin ohrožování výchovy dítěte podle § 201 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. b) trestního zákoníku**, neboť obžalovaný úmyslně ohrozil rozumový, citový nebo mravní vývoj dítěte tím, že ho svedl k nemravnému životu a pokračoval v páchání takového činu po delší dobu.

37. V tomto případě se jedná z hlediska zavinění o minimálně nepřímo úmyslné jednání obžalovaného, který věděl, že vývoj poškozené může být jeho jednáním negativně ohrožen, a pro tento případ s tím byl srozuměn.

38. Objektem tohoto trestného činu je zájem na řádné výchově dětí, která má být vedena v souladu se zásadami morálky občanské společnosti tak, aby byl zaručen jejich řádný rozumový, mravní a citový vývoj. Obžalovaný po dobu delší než pouze několik měsíců, jak opakovaně judikováno, se dopouštěl ve vztahu ke své nezletilé vnučce v tomto nízkém věku bezprecedentního jednání, jímž uspokojoval svůj pohlavní pud, a tak nezletilou vystavil závažnému a intenzivnímu ohrožení v její další výchově. Svým jednáním tak obžalovaný naplnil i zákonné znaky skutkové podstaty uvedeného trestného činu.

V. Druh a výměra trestu

39. O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku při posouzení existence polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku a dospěl k následujícím závěrům.

40. V daném případě bylo vzhledem ke spáchání dvou trestných činů namístě ukládat obžalovanému trest úhrnný ve smyslu § 43 odst. 1 trestního zákoníku. Rozhodující trestní sazbou pak je trest odnětí svobody v rozmezí 5 až 12 let za zvlášť závažný zločin znásilnění podle § 185 odst. 3 písm. i) trestního zákoníku.

41. Povaha a závažnost trestného činu jsou dány již samotným charakterem trestné činnosti, jelikož obžalovaný se dopustil typově nejzávažnější trestné činnosti směřující proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti. Z hlediska hodnocení osoby obžalovaného pak nelze přehlédnout, že se jedná o pachatele, který se sexuálně motivovaných trestných činů vůči nezletilým osobám v minulosti již minimálně dvakrát dopustil. Jedná se sice o odsouzení z roku 1985 a z roku 2011, tedy odsouzení zahlazená, nicméně, i tak lze na jejich základě učinit závěry o sklonech obžalovaného k páchání trestné činnosti mravnostního charakteru tak, jako je tomu i v projednávané věci, přičemž v průběhu času jsou zřejmé tendence ke stupňování závažnosti jeho jednání a v projednávaném případě už do velmi výrazných rozměrů, když obžalovaný toliko kvůli uspokojení svých nenaplněných sexuálních potřeb neváhal v podstatě pravidelně a dlouhodobě znásilňovat svou několikaletou vnučku. V průběhu řízení pak byl poměrně věrohodně obviněn, že se podobného jednání v minulosti dopustil i vůči své nezletilé nevlastní dceři, ovšem toto jednání nebylo předmětem trestního stíhání. Klinická psycholožka Mgr. Pixová však v dané věci upozornila na zásadní význam trestu pro ovlivnění budoucího chování obžalovaného vzhledem k struktuře jeho osobnosti.

42. Soud dále po zhodnocení všech relevantních kritérií konstatuje, že na straně obžalovaného shledal polehčujícími okolnostmi jeho doznání k trestné činnosti, resp. napomáhání k objasnění jeho trestné činnosti. Obžalovanému polehčuje rovněž upřímná lítost nad svým jednáním.

43. Na druhou stranu obžalovanému přitěžuje skutečnost, že spáchal trestný čin s rozmyslem ve smyslu ustanovení § 42 písm. a) trestního zákoníku, využívaje závislosti své vnučky ve smyslu ustanovení § 42 písm. d) trestního zákoníku a zneužívaje postavení dospělé autority dle § 42 písm. f) trestního zákoníku, vůči blízké osobě dle § 42 písm. h) trestního zákoníku, a ve vztahu k zločinu znásilnění v něm pokračoval po delší dobu podle § 42 písm. m) trestního zákoníku, a konečně jak již výše uvedeno spáchal více trestných činů ve smyslu ustanovení § 42 písm. n) trestního zákoníku. V jeho neprospěch tedy dále svědčí i větší počet přitěžujících okolností. Na druhou stranu nepřitěžuje obžalovanému jeho trestní minulost sama o sobě. Tři starších odsouzení lze vzhledem k časovému odstupu a jejich zahlazení využít toliko pro hodnocení osoby obžalovaného, což bylo provedeno již výše. Ostatní standardně přitěžující okolnosti (spáchání trestného činu vůči dítěti, po delší dobu ve vztahu k žalovanému přečinu ohrožení výchovy dítěte) jsou zase v daném případě zahrnuty v kvalifikovaných podstatách daných trestných činů nebo ovlivněny sexuální deviací obžalovaného (jiná zvlášť zavrženíhodná pohnutka jeho jednání), a proto je také soud nepřičítal obžalovanému jako okolnosti přitěžující.

44. Soud na základě všech shora uvedených zjištění zvažoval, jaký trest obžalovanému uložit. V daném případě je jednoznačně na místě ukládat trest represivního charakteru, ostatně zákonná sazba jiný druh trestu ani nepřipouští

45. Z hlediska výměry trestu odnětí svobody je pak především nutno podotknout oproti argumentaci obhajoby, že v daném případě nebyl dán vzhledem k výše uvedeným okolnostem zjištěným k povaze jednání obžalovaného a k jeho osobě, a dále i k přitěžujícím okolnostem, i přes diagnostikovanou sexuální poruchu žádný prostor pro ukládání trestu v dolní polovině zákonné trestní sazby či dokonce pod její dolní hranicí. Jakkoli je samozřejmě zapotřebí vnímat význam

léčebného přístupu k poruše obžalovaného, nezbavuje ho sama neúplná sexualita odpovědnosti za jeho nesmírně závažné jednání. Obžalovaný byl jak výše uvedeno již dvakrát trestán za sexuálně motivovaný trestný čin, a měl tedy možnost dobrovolně pracovat se svými sexuálními problémy. Nic však pro to neučinil. V prvním případě mravnostního deliktu byl obžalovaný trestán šestiměsíčním trestem odnětí svobody a trestem peněžitým. V druhém případě toliko trestem podmíněným trestem odnětí svobody, který byl navíc po uplynutí něco málo přes čtvrtinu zkušební doby amnestován. Nyní je již ale namístě velice výrazně obžalovanému dát najevo, že opravdu neexistuje možnost, aby se nadále choval tak hluboce defektním způsobem vůči bezbranným příbuzným osobám. Výjimečně závažný způsob spáchání daného trestného činu a výrazně závadová osobnost obžalovaného proto byla klíčovým východiskem úvah soudu o výměře trestu. Při zohlednění především těchto rozhodných skutečností měl soud totiž v daném případě za jednoznačně naplněné podmínky pro ukládání trestu již v horní polovině trestní sazby, což bylo navrhováno i státní zástupkyní.

46. Polovina trestní sazby pak v daném případě představuje výměru osmi a půl roku trestu odnětí svobody. Jestliže pak soud uvažoval za zločin znásilnění o devítiletém trestu odnětí svobody, jedná se vzhledem k výše popsanému i včetně zohlednění polehčujících okolností jednoznačně o přiměřený trest. Zohlednit však bylo třeba dále rovněž spáchání přečinu ohrožení výchovy dítěte, za nějž by samostatně přicházel do úvahy minimálně dvouletý trest odnětí svobody. Nicméně pro účely úhrnného trestu měl soud za odpovídající ekvivalent toliko třetinové výměry trestu za daný přečin oproti samostatnému ukládání trestu za takové jednání. Výsledně tedy činí úhrnný trest odnětí svobody, který má soud v daném případě za přiléhavý, trest v trvání devíti let a osmi měsíců.

47. Pro výkon trestu pak byl obžalovaný za využití moderačního práva soudu podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařazen toliko do věznice s ostrahou. Rovněž zde byly zohledněny polehčující okolnosti na straně obžalovaného, jakož i potřeba zajištění snazšího výkonu sexuologické ochranné léčby ideálně již během výkonu trestu.

VI. Ochranné léčení

48. Vedle výše popsaného trestu soud uložil obžalovanému také ochranné léčení sexuologické. Důvodem k uložení tohoto ochranného opatření je především fakt, že obžalovaný dle provedeného dokazování trpí poruchou [redacted], která byla motivem jeho jednání. Ze závěrů znalkyň je nepochybné, že bez účinného sexuologického léčení je resocializace obžalovaného v podstatě nereálná a riziko opakování jeho jednání i po výkonu trestu odnětí svobody velmi vysoké. Dle názoru soudu z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že obžalovaný je osobou, která projednávaný zločin spáchala ve stavu vyvolaném duševní poruchou a její pobyt na svobodě je nebezpečný. Soud je tak přesvědčen, že zcela nezbytným doplněním uloženého trestu je i ochranné léčení, které poskytne obžalovanému možnost vyrovnat se svou sexuální deviací a pokud vyvine dostatečné úsilí i do budoucna změnit vzorce svého jednání především ve vztahu k realizaci své sexuality. Ústavní formu této léčby měl soud s přihlédnutím k závěrům znalkyně v danou chvíli za nezbytnou.

VII. Nároky poškozené

49. K trestnímu řízení se řádně a včas připojila prostřednictvím svého zmocněnce poškozená [redacted] se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy ve výši 250.000 Kč *(č. l. 247-249 trestního spisu*). Nárok byl odůvodněn kromě shrnutí skutkové situace a odkazů na relevantní ustanovení právních předpisů a judikaturu i konkrétním a podrobným popisem duševní újmy, jež poškozené vznikla v důsledku toho, že byla vystavena sexuálně motivovanému jednání dospělého muže. Zejména pak byla poukázáno na skutečnost, že poškozená se stala do věku pěti let obětí hned dvou trestných činů, a to ze strany pachatele, který byl z nejbližšího rodinného okolí nezletilé poškozené. Zároveň byla stíhanému jednání vystavena po delší dobu, přičemž jeho dopady se mohou projevit zejména v budoucnosti. Jedná se o stigmatizující záležitost, která

sebou nesla i sekundární viktimizaci v podobě výslechu na policii a znaleckého zkoumání. Sama nezletilá přitom nijak nepřispěla k jednání obžalovaného. Vzhledem k tomu, že se v daném případě jednalo o úmyslné způsobení újmy zneužitím závislosti poškozené a forma a výše přiměřeného zadostiučinění by měla sledovat nejen účel nápravný a vyrovnávací, ale i individuálně odrazující a preventivně sankční, měla vzhledem k okolnostem případu poškozená za odpovídající nahradit jí způsobené duševní útrapy výše uvedenou částkou se zákonným úrokem z prodlení od 16. 12. 2020 do zaplacení.

50. Kromě svědecké výpovědi [redacted] a výše uvedených zjištění k osobě poškozené pak tvrzení poškozené dokládají i výpovědi [redacted] a [redacted]. Je z nich patrné, jednak nadále pozitivní vztah poškozené, ale i traumatizace ze ztráty tohoto vztahu v důsledku jednání obžalovaného, ale především pak vysoká rizika budoucího vývoje osobnosti poškozené v důsledku fatálního, bezohledného a dlouhotrvajícího zneužívání ze strany obžalovaného.

51. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu, odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn (§ 43 odst. 3 trestního řádu), nestanoví-li tento zákon jinak; nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody nebo k vydání bezdůvodného obohacení, jestliže je výše škody nebo rozsah bezdůvodného obohacení součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena nebo bezdůvodné obohacení nebylo dosud v tomto rozsahu vydáno.

52. Podle § 1968 občanského zákoníku dlužník, který svůj dluh řádně a včas neplní, je v prodlení. Podle § 1970 občanského zákoníku po dlužníkovi, který je v prodlení se splácením peněžitého dluhu, může věřitel požadovat zaplacení úroku z prodlení. Výši úroku z prodlení stanoví vláda nařízením; neujednají-li strany výši úroku z prodlení, považuje se za ujednanou výše takto stanovená. Podle § 1806 občanského zákoníku lze úroky z úroků lze požadovat, bylo-li to ujednáno. Jedná-li se o pohledávku z protiprávního činu, lze úroky z úroků požadovat ode dne, kdy byla pohledávka uplatněna u soudu.

53. V daném trestním řízení byla nepochybně prokázána nejen vina obžalovaného jednáním popsaným výroku rozsudku, ale rovněž dopady, které toto jednání mělo na poškozenou. Nelze totiž přehlédnout, že jednání obžalovaného je nejen trestněprávně postižitelným, ale současně výrazným způsobem zasáhlo do práv poškozené. Ostatně trestná činnost zasahující do svobody rozhodování v sexuální oblasti zpravidla výrazným způsobem zasahuje do dalšího života oběti, neboť ta nezřídka nese následky takového jednání po velmi dlouhou, výrazným způsobem ji zasahuje zejména v oblasti navazování vztahů, a to nejen partnerských. Ve vztahu k výše uvedenému tak nelze pochybovat nejen o vzniku újmy, ale ani příčinné souvislosti mezi jednáním obžalovaného a vznikem této újmy, ta je koneckonců nesporně doložena právě tím, že soud uznal obžalovaného vinným zločinem znásilnění a přečinem ohrožení mravní výchovy dítěte.

54. K uplatněnému nároku na náhradu nemajetkové újmy soud konstatuje, že v tomto případě se lze s výší způsobené újmy zcela ztotožnit. Z výše uvedeného je naprosto zřejmé, že osobní sféra poškozené byla v jejím útlém věku razantním způsobem narušena vysoce závažným jednáním obžalovaného. Obžalovaný svým jednáním narušil sebedůvěru poškozené, její vnímání sebe samé a její sebehodnotící mechanismy, mimoto narušil vztahy v dalších rodinných vztazích, což se promítlo i do běžného vztahu poškozené s matkou apod. Jakkoli tato otázka v tomto kontextu není tou rozhodující, nelze přehlédnout znalecké predikování problémů v navazování nejen partnerských vztahů, ale i dalších sociálních vazeb. Soud má v tuto chvíli za naprosto samozřejmé, že dlouhotrvající manipulativní jednání obžalovaného mělo na poškozenou poměrně značný dopad, který jen díky nízkému věku nemusí být zatím tolik viditelný. Z těchto důvodů je rozhodně na místě poškozenou odškodnit za utrpěnou nemajetkovou újmu výše

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

popsanými duševními útrapami, neboť uložení trestu obžalovanému, byť je bezesporu významnou součástí nápravy závadového stavu, jej nemůže zcela napravit, a to tím spíše za situace, kdy obžalovaná tuto rovinu nápravy nemůže vnímat. Právě proto soud přiznal poškozené částku 250.000 Kč jako částku odpovídající s ohledem na závažné a dlouhodobé jednání obžalovaného utrpěnému příkoří a narušení jejího osobního života i psychické rovnováhy. Při stanovení částky je totiž nutné vycházet nejen z obecného rámce, ale rovněž i z návrhu poškozené. Výše zmíněná částka však dle soudu plně odpovídá poškozenou popisovaným dopadům, jakkoli si soud uvědomuje, že s ohledem na podstatu trestné činnosti je majetková kompenzace jen stěží schopná následky žalovaného jednání vyvážit.

55. Dále soud uvádí, že za plně akceptovatelný má i nárok poškozené na úroky z prodlení z takto přiznané částky. Soud tento nárok v zákonné výši přiznal v souladu s návrhem poškozené od prvního dne následujícího po rozhodnutí ve věci, když obžalovaný měl možnost seznámit se návrhem první den hlavního líčení. S ohledem na to měl soud za důvodný návrh poškozené i v této části.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře k Vrchnímu soudu v Praze.

Rozsudek může odvoláním napadnout

a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrno, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

Tábor 15. prosince 2020

Mgr. Ondřej Kubů v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.